

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Romani, Felice.; med Musik af Bellini ; [oversat af Adam Oehlenschläger].
Titel Title:	<u>Norma : tragisk Opera i 2 Akter</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : trykt hos og forlagt af J. D. Qvist, 1840
Fysiske størrelse Physical extent:	[ii], 75 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

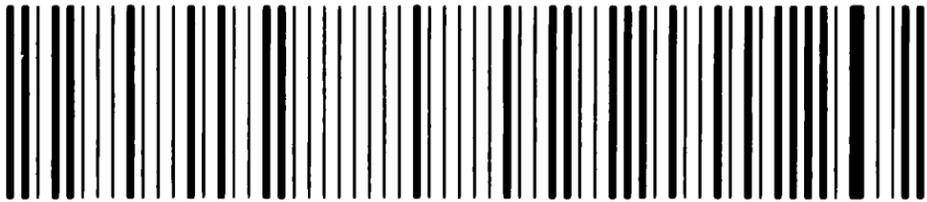
Norma

Erzgebirgische Zeitung.

1840.

56. - 973

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02379 1

+Rex

Norma.

Tragisk Opera i 2 Akter,

med Musik

af

Bellini.

København.

Trykt hos og forlagt af J. D. Qvist,

Vstergade Nr. 53.

1840.

1000

1000

1000

1000

Forerindring.

De italienske Syngespil have, som bekiendt, sielden poetisk Værdie, men tiene blot som Ledetraad for Musikerens Phantasie og følelse. Han maa selv ogsaa være Digter. Derfor burde i slige Stykker Recitativerne aldrig forandres til Tale; og det er vel, at man ved Opførelsen af Bellinis herlige *Norma* afskaffer hin Uskik paa den danske Skueplads. Hvad Oversættelsen angaaer, saa gieldte det her blot, i saa velklingende Ord som muligt at følge Musikens Toner, uden Plathed og Svulst. Et sligt Arbeide er ikke saa let, da hvert Ord maa lægges under den italienske Text i Partituren, hvor de hyppige Friheder Componisten tager sig med Originalens Ord, blive ligesaamange Vanstelig-

heder for Oversætteren. Forresten er en Textbog under Opførelsen nyttig for Tilskuere, som ret ville nyde Musikken, da denne ikke kan gjøre sin fulde Virkning, uden at man nøie kender Situationerne og Sindsbevægelserne.

Norma.

Personerne:

Severus, romersk Proconsul i Gallien.

Ariovist, Ypperste Druidopræst.

Norma, Præstinde, hans Datter.

Udalgisa, tjenende Jomfru i Trminsuls hellige Lund.

Clotilde, Normas Veninde.

Flavius, Severs Ven.

Tvende smaae Børn, Normas og Severs Sønner.

Chor af Præster og Krigere.

Handlingen foregaaer i Gallien, i Trminsuls hellige Lund.

Første Handling.

Første Scene.

Den hellige Lund; i Midten Irminsuls Bælg, og lige for den Blodstenen. Det er Nat. Langt borte sees fakkeltglimt bag Træerne.

Galliske Krigere og Druider komme i festligt Optog; tilsidst **Arivist**, omringet af Præster.

Arivist.

Stiger, Druider! paa Bierget op;
Stiger! for klart at skue
Maanens-lyse Sølvskiold,
Afløst paa Himlens Bue.
Iler, Druider! iler!
Naar Somfrustraalen smiler,

Tregange lader flinge da
Gudens hellige Malm!

Chor.

Den hellige Mistel bryde vi.
Norma! den bryd! — —
Skækkfulde Gud! oplad Du nu
Diet for vor Præstinde;
Snart, for vort Had til Rømerne,
Hævn hun og Straffen finde!
Riækt vi afryste Lænkerne,
Trældom! — forhadet, fordømt, — viig!

Guden skal tale Skækkens Ord
Høit fra sin Egestamme.
Gallien lyde Rømerørn?
Nei, Dren den skal ramme!
Frem Tordenlaget bryder,
Medens høit Skioldet lyder.
Selv snart den stolte Cæsarstad
Skal høre Skioldets Giald. —
Maane! nu viis Din Straaleglands
Herlig, ved Fiendens Fald.

(Alle gaae ind i Skoven; man hører dem fra Tid til Tid
endnu langt borte).

Anden Scene.

Severus og **Flavius** (komme forsigtigt ind, hyl-
ledede i deres Raaber).

Sever.

Stemmerne tie.
Frit i de hellige Skove
Kan man sig vove.

Flavius.

I denne Skov er Døden.
Norma det spaaede.

Sever.

Du et Navn mig nævner,
Som Hjertet isner.

Flavius.

Ha, umuligt.
Din Elskte? Dine Søners Moder?

Sever.

Fordøm mig, Ven! ei
For denne Lue,
Som ikke selv jeg tændte.
Men slukt er i mit Hierte
Den første Flamme;
Og en Gud den slukte.

Ja — Guden —
 Mit Heds, min Vres Fiende.
 Stødt fra min Himmel,
 Ved Afgrundsranden
 Nu staaer jeg, hovedsvimmel.

Flavius.

Elsker en Anden Du?

Sever.

Viid det, min Broder!
 En Anden, ja!
 Udalgisa
 Du snart skal skue.
 Foraarets bedste Rose,
 Saa uskyldig som skien.
 Hun er Præstinde
 Hos den blodige Guddom.
 Huld som en Stierne
 Klar og vaagen
 Hun straalet giennem Taagen.

Flavius.

Mørkt er Dit Budskab.
 Deler hun Dit Hjertes Attraa?

Sever.

Haabet jeg nærer.

Flavius.

Dg frygter Du ei Normas vilde Brede?

Sever.

Forbittret

Hun trued.

Samvittigheden

Advarer mig i Dromme.

Flavius.

I Dromme?

Ei Lyse?

Sever.

Blot jeg ved Tanken

Maa guse!

Med mig i Rom for Alteret

Stod hun, i Brudeglandsen;

Sneehvide Baand om Tindingen,

Lokken med Blomsterkrandsen.

Sange til Hymen hørte vi,

Birak mod Skyerne bølged.

Frøden ei Hjertet dølged;

Sin ømme Længsel,

Sin Kiærlighed.

Da blev tilspøne pludselig,
 Rædsomt i Templets Kroge,
 Gienfærdet i Druidedragt,
 Blegt som en slygtig Taage.
 Ilden paa Altret slukte sig,
 Mørket 'alt Dagen dækte;
 Dybeste Taushed skrækte.
 Tempelet var en Grav for Liig. —

Da den tilbedte Brud, saa smuk,
 Længer ei var tilstede.
 Gyseligt lod et Dødningsuf;
 Uk! mine Smaabørn græde!
 Da mig en Stemme rammed selv,
 Høit raabte Trudfelsordet:
 „Norma faaer Hevn ved Mordet!
 Forbryder! hør og skiælv!“

(Det hellige Skiold flinger.)

Glavius.

Hør nu!
 For sin Fæst at forestaae
 Norma nærmer sig Gudelunden.

Choret (udenfor).

Maanen skinner klart fra det Blaa;
 Banhellig Fod ei vorde funden!

Flavius.

Følg mig!

Sever.

Ha, slip mig!

Flavius.

Kom og følg mig!

Sever.

Midinger!

Choret (udenfor).

Ingen sig vove

I hellige Skove!

Sever.

Ha, jeg træffer Jer!

Flavius.

Kom nu og fly!

Man finder os tilsidst.

Sever.

Hævne sig vil Barbarerne,

Men jeg dem træffer vist!

Chor (udenfor).

Viger, Banhellige! viger!

Sever.

Mig beskytter, mig forsvarer

Større Magt end den, de hylde.

Kun jeg vil min Redning skylde
 Dig, almægtige Kiærlighed!
 For den Afgud, som vil røve
 Mig min Brud, den Himmelskionne,
 Brænder jeg Eders Skove grønne,
 Styrter jeg hvert Alter ned!

(De gaae hurtigt bort.)

Credie Scene.

Druider (i Baggrunden). **Præstinder.** **Krigere.**
Barder. **Ariovist.**

Chor.

Norma kommer! Sit Haar har hun smykket;
 Hellig Krands pryder Lokkerne dunkle;
 Som paa Maanen Hornene funkler,
 Straaler Seglen hun tog i sin Haand.
 Frem hun triner, og Stiernen fra Roma
 Angst sig skiuler bag Skyernes Brimmel.
 Irminful truer ned fra sin Himmel,
 Som et Blus, en forfærdelig Aand!

Fjerde Scene.

Norma

(kommer med sine Præstinder. Hun har flagrende Løkker, en Egekrands om Halsen, en Segl med Guldgreb i Haanden. Hun bestiger Gudens Blodsteen og seer sig om i høi Henrykkelse. Tausshed hersker trindt omkring).

Dprærste Stemmer

Kamplystne raabe.

Forblindede! paa Guden

Bove frækt I at haabe?

Troer I at tvinge

Mit Fremsyn?

Dg skal Norma

Jer Held forkynde?

Ugudeligt med Trods vil I begynde?

Ei Guden hjælper,

Aldrig han hjælper,

Hvis forhærdet I synde.

Ariovist.

Dg seer Du ingen Skranker

For fremmed Bold?

Blev ikke nok besudlet

For Oldtids Egeskove?

Fra Gudens Lunde
 Flyer Ornen ei forfærdet?
 Er Brennusættens løvet?
 Og rustet Sværdet?

Chor.

Det skal straaie, det skal træffe!

Norma.

Brustent det falde!
 Hvis Nogen det tør blotte,
 Før os Varslerne kalde.
 Endnu til Hevnen
 Er Dagen ei oprunden,
 End ikke funden.
 Ikke vor Dre træffer
 Saa vist, som Romernes Pile.
 Til Seier de ile!

Chor.

Og hvad beslutter Guden?
 Tal dog! Forkynd os!

Norma.

Paa hemmelige Blade
 Skæbnen jeg læser.
 Og der jeg læser Døden
 For hovmodige Roma.

Jeg skuer klart:
 Det vil styrte snart!
 Men ei ved Eder.
 Det synker i Dynd
 Ved sin egen Synd!
 Venter taalmodigt!
 Hevnen er nær,
 Som med Skiændsel det dækker.
 Fred nu
 Trindt omkring!
 Mens den hellige Mistel
 Jeg brækker.

(Hun bryder Mistelen, og den lægges i en Kurb. Norma
 strækker Armene mod Himlen. Maanen straalet i sin
 Klarhed. Alle knæle.

Bøn.

Norma og Præstinderne.

Klare Maane! som forsølver
 Mattens hellige Mistel i Skoven,
 Held Du smiler fra Himlen oven,
 Uindsløret, reen, fra Sky!
 Styrk Du vore Hjerters Flamme,
 Kraft giv Egens gamle Stamme!

Alle.

Bed Din Glands lad Mulmet fly!
Din Glands fornpe!

Norma.

Ender Festen!

De hellige Steder

Ingen vanhellig Fod end betræder.

Men naar Guden kalder Eder,

Romerblodet at udgyde,

Da skal Normas Stemme lude,

Høit da kalder Jer min Røst.

Choret.

Kald! Dg ei vil Haabet glippe;

Ingen Romer for Døden slippe.

Snart et Blodbad skal begynde

Med en stolt Proconsuls Død.

Norma.

Hans Straf . . . . Jer vil jeg . . . . forkynde.

(Affides)

Ik! jeg ei mit Hierte lod. —

D, vender, skionne Dage!

Med Eders Fryd tilbage;

Da kan jeg ham forsvare,

Hevnen skal ei ham naae.

Kom Elskov, glem din Fare!
 Bring Ild fra Glædens Dage,
 Og smil til Sorgens Datter!
 Da straalet Himlen atter
 Mig blaa.

C h o r e t.

O Hevn! tøv nu ei længer,
 Din lyse Dag oprinde!
 Lad brat os Seier vinde,
 Den stolte Romer slaae!

(Norma gaaer, Choret følger.)

Femte Scene.

Aldalgisa (ene).

Gensom er Dfferlunden,
 Festen man endte.
 Fast Aandedrættet
 I Barmen mig standser,
 Her, hvor jeg første Gang
 Hin Romer skued,
 Hvor det Blik paa mig funkled,
 Som fik mig til at glemme
 Lunden — og Guden!
 Aldrig meer vil jeg see ham.

Daarlige Længsel!
 Uimodstaaligt drager
 Hid mig Din Troldom,
 Og bringer huld Grindring
 Min Siæl tilbage. —
 Hans milde Røst jeg hører!
 Binden, som leger,
 Med den gienflinger!

(Hun knæler for Alteret.)

Hø, beskyt mig, hellige Gudsdom!
 Forbarm Dig!
 Kun frelse kan Du.

Siette Scene.

Adalgisa. Severus. Flavius.

Sever.

Der er hun! —
 Gaa, forlad mig!
 Stands mig ei længer!

(Flavius gaaer.)

Adalgisa

(Skælvende, da hun seer Severus).

Ha! Du her?

Sever.

Hvad seer jeg?
 Ak, Du græder!

Udalgisa.

Jeg tilbad! —
 Fiern Dig, forlad mig,
 Og lad mig bede.

Sever.

En Gud Du tilbeder,
 Som iiskold og grusom
 Imodstaaer Dine Duster
 Og mine.
 O, elskte Pige!
 Til Kierlighedens Guddom
 Du bede.

Udalgisa.

Ak nei.
 O tie dog!
 Jeg tør ei dvæle.

Sever.

Ha Du vil flye mig?
 Og hvorhen vil Du flye,
 At ei jeg følger?

Udalgisa.

Til Kredsen —
 De hellige Stene,
 Som jeg Troskab tilsvøer.

Sever.

Os hellig er Amor kun nu!

Udalgisa.

Nei! jeg vil Dig glemme.

Sever.

O, hvor grusom! Din Afguds Ære
 Mig Du offerer? Han mit Blod skal drikke?
 Saa udgød det! det skænket ham være!
 Men Dig glemme — det kan jeg ikke.
 Du Dig Guden har trolovet;
 Men jeg vundet har Dit Hierte.
 O, Du aner ei min Smerte,
 Hvis Du rives fra mit Bryst.

Udalgisa.

Du min Kummer skal ei erfare,
 For min Skæbne ligegyldig.
 Jeg for Guden stod før uskyldig,
 Kunde frit min No bevare;
 Sig min Aand til Himlen hæved,
 Stedse der min Trøst jeg fandt.

Men da svag for Dig jeg bæved,
 Trøst og Himmel brat forsvandt.

Sever.

Bedre Himmel skal Du finde
 Hist i Roma med mig, Veninde!

Adalgisa.

Gaa! forlad mig!

Sever.

Ny Morgenrøde —

Adalgisa.

Gaa! forlad mig!

Sever.

Skal hist os møde.

Her Din Gud Dig Bløden røver.
 Følg Naturens, Hjertets Røst!

Adalgisa.

Gaa! jeg beder.

Sever.

Nei, jeg tøver.

Du kun skænker mig min Trøst!

Adalgisa.

Åh, jeg Arme! Hellige Lunde
 Skiuler mig!

Sever.

Mig forlade grumt Du kunde!
 Har jeg det fortient af Dig?
 Adalgisa!
 Følg til Rom, følg mig Du Kiære!
 Kiærlighed vor Borg skal bygge,
 Amors Binger did os bære,
 Der vi nyde Glæden trygge. —
 Kalder Dig ei Hjertets Stemme?
 Skænker den ei Mod og Trost?
 Al Din Kummer skal Du glemme,
 Elsket Hustru ved mit Bryst!

Adalgisa.

Himmel! vover jeg at høre
 Denne Stemme, — selv i Dfferlunden?
 Skal hans Ord, hans Blik mig røre?
 Er al Frygt, al Ængstlighed forsvunden?
 Han alt jubler ved min Klage,
 Ham min Sorg er Tidsfordriv.
 Drag mig, Jrminful! tilbage,
 Glem min Svaghed og tilgiv!

Sever.

Rom, Elskte!

Udalgisa.

Her ei bliv!

Sever.

Lad min Bøn Dit Hierte røre!

Udalgisa.

Nei, aldrig!

Sever.

Du grumt har lukt Dit Dre?

Udalgisa.

Jeg beder Dig, forlad mig!

Sever.

Velan, velan, saa had mig!

Udalgisa.

Jeg beder Dig, forlad mig!

Sever.

Udalgisa!

Udalgisa.

Jeg beder, skaan mig!

Lad min Angst Dit Sind formilde.

Sever.

Udalgisa! nu vel, forhaan mig!

Udalgisa

(kæmpende med sig selv).

Ak, jeg Svage! — det er for silde!

Sever (Kiærlig).

Snart igien i disse Skove
Seer jeg Dig?

Udalgisa.

Hvor kan jeg love —

Sever.

Lov det!

Udalgisa.

Vel da! Jeg skal ei glemme —

Sever.

D, søde Stemme!

Glem det ikke!

Udalgisa.

Jeg skal ei glemme?

Guden troløs jeg maa være,
Naar kun Dig jeg bliver tro?

Sever.

Større Guddom skal Du ære.
Han gjør fro,
Han Dig skænker Hjertets No!

(De gaae.)

Syvende Scene.

Normas Bolig.

Norma. Clotilde (med de smaa Børn).

Norma.

Gaa nu! skiul dem!
 Meer end sædvanligt
 Jeg favned dem med Skælven.

Clotilde.

Hvad forarsager
 Saa heftig Skræk,
 At Du de Smaae forstøder?

Norma.

En mørk, en selsom Anen
 Min Siæl betager.
 Snart jeg dem elsker,
 Snart atter jeg dem hader.
 Synet mig saarer,
 Og skilt fra dem jeg lider.
 Mig en salig Glæde
 Henrykker ofte;
 Men af mig Modernavnet
 Strax atter smerter.

Clotilde.

Vær dem en Moder!

Norma.

Gid ei jeg var det!

Clotilde.

Dit Hjerte vakler.

Norma.

Og Du kan ei forstaae det?

O, min Clotilde!

Kaldt tilbage til Tiberen

Er Severus.

Clotilde.

Du følger med ham?

Norma.

End har han Intet sagt mig!

Ha! — hvis han grumt forlod mig?

Troløs forglemte,

Hvis han forglemme kunde

Selv sine Sønner?

Clotilde.

Du frygter det?

Norma.

Jeg tør ei!

Å! altfor fuld af Rædsel

Styrter i Støvet
 Slig Tvivl mig
 Sig Noget nærmer.

Gaa — og skiul dem!

(Hun kysser Børnene, Clotilde bringer dem bort.)

Ottende Scene.

Udalgisa (kommer). **Norma.**

Norma.

Udalgisa!

Udalgisa (affides).

Skælv ei, mit Hierte!

Norma.

D, nærm Dig, hulde Pige!

Kom til mig!

Siig, hvi Du skælver?

Man har mig sagt, at

En Hemmelighed Du vil aabenbare.

Udalgisa.

Jeg skal! Ha, men forjag først,

Præstinde!

Det strænge Blik, som truer fra Dit Die.

Mod mig Du give!

At uden Frygt mit Hierte
 Jeg Dig kan aabne.

Norma.

Omfavn mig! Og nu tal! sig mig Din Kummer!

Adalgisa.

Åh, Elskov . . . . .

Fortørnes ei!

Længe jeg den bekæmped,

For den at dræbe;

Ha, men den overvandt mig!

O, min Præstinde!

Du ei troer

Den Eed, som jeg har svoret:

At flye fra Lunden,

Forlade Helligdommen,

Jeg skulde dyrke;

Bortflygte fra mit Fædreland!

Norma.

Ulykkelige!

Har alt Din Ungdomsmorgen

Med Skyer Du indfløret?

Naar da,

Hvordan da

Fristed Tanken Din Siæl?

Udalgisa.

Hans Die traf mig,
 Hans Suk mig rørte,
 I de hellige Lunde,
 Ved Gudens Blodsteen,
 Hvor jeg andægtigt knæled.
 Jeg skælved —
 Paa Læben døde
 Brat min Bøn og forstummed,
 Og reent henrevet
 Af dette hulde Billed,
 En anden Himmel
 Over mig sig bued.
 I Ham min Himmel
 Jeg skued!

Norma (affides).

O, kære Minde!
 Mig gik det af som hende;
 Da med sit Smil
 Han førstegang mig rørte.

Udalgisa.

Men . . . . . hører Du mig ei?

Norma.

Bedbliv! jeg hørte.

Adalgisa.

Tidt nu i Skoven mødtes vi
 Og talte venligt sammen.
 Hver Dag han blev mig fiærere,
 Og mere blussed Flammen.

Norma (affides).

Jeg følte det som Du!

Adalgisa.

Tilgiv, han sagde, Du Blide!
 Hvo kan mod Hjertet stride?

Norma (affides).

O, søde Minde!

Adalgisa.

Naar Du et Smil mig har givet —

Norma (affides).

Jeg kiender denne Fristen!

Adalgisa.

Skænker Du atter mig Livet. —
 Lad mig den gyldne Fletning,
 Krandsen, o, lad mig blot kusse
 Din gyldne Lok!

Norma (affides).

O, søde Minde!

Saadan med kælen Smiger

Han til mit Hierte
 Vidste Veien at finde.

Udalgisa.

Saligt det lod som Harpeklang
 Hver Gång han til mig talde,
 Og naar han mig sin Elskov sang,
 Mig sødest Fryd hufvalte.

Norma (affides).

Jeg mindes hine Dage!

Udalgisa.

Og hvad vil nu min Skiebne blive?

Norma.

Nu, stands Din Klage!

Udalgisa.

Kan Du mig da tilgive?

Norma.

Jeg er ei grusom!

Udalgisa.

Tor jeg paa Redning tænke?

Norma.

O, stands Din Klage!

Udalgisa.

Vil Din Hiælp Du mig skænke?
 Med mig da fra mig selv, af!

Huldeste, red mig,
 Red mig fra Kiærlighed!

Norma.

Stand's Dine Taarer!
 Dig ei binder
 Et evigt Løfte
 Endnu til Guden.

Adalgisa.

Ha . . . . gientag dem!
 O, Gud! gientag dem,
 De Trøstens Ord Du talde!

Norma.

Ja! ja!
 Fat kun Mod! omfavn Du mig!
 Du mig Din Sorg udøser.
 Fra Løftet jeg fritager Dig
 Og Dine Baand jeg løser.
 Foreent og glad Du med Din Ven
 Seer Dagen klar igien.

Adalgisa.

Gientag, o Gud, gientag Du mig
 Den trøstefulde Tale!
 Ja, ved Din Hiælp skal atter sig

Min bange Siæl hufvate.
Du gav mig Livet tilbage.

Norma.

Nei, Du skal leve glade Dage
Med elskte Ven.

Begge.

Klar Dagen bli'er igien!

Norma.

Men siig! . . . . . den elskte Ungerfvend,
Siig mig, hvorfra han kommer?

Adalgisa.

Gallien er ei hans Fædreland:
Han er en Romer.

Norma.

Hans Navn! D, skynd Dig!

Tiende Scene.

De Forrige. **Severus** (kommer).

Adalgisa.

Der er han!

Norma.

Han der . . . . .

Sever!! —

Adalgisa.

Du vredes?

Norma.

Han der? Gientag det!

Har jeg det hørt?

Adalgisa.

Åh, ja!

Sever.

Rasende Mo!

Hvad gjør Du?

Adalgisa (forundret).

Jeg?

Norma (til Sever).

Skælver Du?

Og hvorfor?

Siig mig hvi Du skælver.

(Et Dieblis Lausbed. Sever kan ikke fatte sig og Norma vedbliver forbittret.)

D, skælv ei for hende,

Forræder!

Ikke for hende Du skælve!

Intet forbød Uskyldighed,

Men Du, Du er Forbryderen!

Troløse! skælv for Dig.

For Dine Sønner!
 Skælv for min Harm,
 For min knusende Hevn!
 Du Troløse!
 Skælv for mig!

Adalgisa.

Hvad hører jeg?
 Ha! Severus!
 D, tal!
 Du tier?
 Jeg Arme!

(Hun skjuler sit Ansigt i sine Hænder.)

Norma.

Arme! han har bedraget Dig
 Frækt, med sin kolde Taare.
 Døden ei kan saa smertelig
 Som denne Falskhed saare.
 Intet Dig nu kan trøste meer,
 Intet hans Hierte ryste meer!
 Mig har, som Dig, han blændet;
 Dig den Niding bedrog.

Adalgisa.

D, hvilken Skæbne venter mig!
 Dit Varsel mig den bringer.

Norma.

Nidingen har bedraget Dig.
Din Død var mindre smertelig.

Udalgisa.

Kun Angst min Siæl opfylder nu,
Dødsdom Dit Ord mig klinger!
Skæbne! Du er forfærdelig.

Norma.

Døden var mindre smertelig.

Norma og Udalgisa.

Kold var hans falske Taare,
Han har

Din	}	Dinhed forraadt.
min		

Sever.

Norma! skaan den Uskyldige!
Lad hende grumt ei bøde! —
See, hvor hun bæver alt!
Skaan Uskyldighed,
Lad hende grumt ei bøde!

Udalgisa.

Skælver jeg bleg i Døden alt?
Var det Forbrydelse?
Skal Hjertet bløde?

Norma.

Åk! som Dig har han mig blændet,
Jeg usalig blev som Du.

Udalgisa.

Rædsomt mig Dit Bærsel klinger;
Himmel! det mig Døden bringer.
Jeg usalig blev som Du!

Sever.

See, åk see! den Arme hæver,
Døden hende volder Du.

Norma.

Skælv selv for Din Skæbne nu! — —
Troløse!

Sever (vil gaae).

Nok, Norma!

Norma.

Nei, bliv her!

Sever (til Udalgisa).

Følg mig!

Udalgisa.

Nei, slip mig!

Nedrige!

Er Du ei hendes Brudgom?

Sever.

Hører Du ei,
At hun mig hader?

Udalgisa.

Ha, slip mig!
Bort fra mig!

Sever.

Ha! Din jeg er for evig.

Udalgisa.

Nei, aldrig meer!

Sever.

D, hvilken Skæbne!
Mig hade Guderne.
Dybt nedstyrtes
Jeg i en Afgrund.
Du flyer fra mig?

Norma (tvinger sig).

Belan!
Jeg forstaaer det. —
Saa gaae da!

(Til Udalgisa)

Følg ham kun!

Udalgisa.

Nei aldrig! nei.

Heller døe!

Norma (til Sever).

Viig kun, viig! forlad mig, Svage!

Dine Sønner og Din Ære;

Men fordømt Dit Minde være,

Min Foragt Du med Dig tage!

Sever (opbragt).

Du skal skiælve, skiondt Hevnen raaber

Bildt forvoven af Dit Hierte.

Norma.

Lykken svigter, endskiondt Du haaber.

Furien ryster sin Svovelkierte!

Hun mig hævner! — om snart, om silde —

Hævner, Niding! mig vist paa Dig.

Sever.

Dine Trudfler kan Du spille,

Du mig ingen Skræk indgyder.

Hendes Blihdhed, hendes Dyder,

Fremtids Held mig vil berede,

Dg jeg frygter ei Din Brede.

Adalgisa.

Ved Din Barm ei Glæden jeg hylder,
Glemmer ei hvad jeg Hende skylder.

Sever.

Komas Guder, iblandt Barbarer,
Redder Helten af alle Farer!

(Til Norma)

Ha, først svag blev jeg fra den Dag,
Skæbnen bragte Dig for mit Blik!

Adalgisa.

Ved Din Barm ei Glæden jeg hylder,
Jeg min Troskab Venskab skylder.

Norma.

Ha, gaae!

Adalgisa (til Sever).

Udrig troløs ved Dit Hierte
Deler jeg Forbryndersmerte.

Norma.

Du Niding!

Sever.

Skælv, Forvovne!

Udalgisa.

Hav og Belger snart sig høine,
Aldrig see Dig mine Dine.

Norma (til Sever).

Dig paa Havet og Dig i Binden
Følger truende Hevngudinden.

Sever.

Fædreguder, blandt Barbarer,
Redder Helten af alle Farer.

Udalgisa (til Norma).

Jeg vil skiule mit Hiertes Kummer,
Snart i Døden det forstummer.
Jeg vil døe! snart skal den Grumme
Elske sine Børn og Dig!

Norma (til Sever).

Ha fordømt nu skal Du være,
Aldrig smiler Glæden Dig!

Sever.

Fædreguder, blandt Barbarer,
Redde Helten let fra Farer.

(Til Udalgisa)

Agst Dig ei meer!

Udalgisa.

Aldrig, aldrig jeg Dig seer!

Norma.

Aldrig smiler Dig Glæden meer!

(Det hellige Skiold lyder fra Lunden og kalder Norma til Gudsdyrkelsen. Hun giver Sever et Bink med Foragt, at han skal gaae. Han bortiler i Harme.)

Anden Handling.

Første Scene.

Normas Sytte. Hendes Søner slumre paa en Løibænk.

Norma (kommer med en Lampe i den ene, en Daggert i den anden Haand. Hun sætter Lampen paa et Bord, bleg og mat).

De sove begge!
Dg see ei Haanden,
Som dem dræber.
Hvi svigter Modet?
De kan ei leve.
Her truer kun Døden;
Men i Roma
Skiendsel og Skam,

Langt værre selv end Døden.

Trølle?

Stedbørn af Hende?

Nei, aldrig!

Hurtig nu! — ja!

(Standser)

Jeg tør mig dem ei nærme!

En Angst mig isner,

Dg paa min Tøse

Haaret sig reiser

Bed Barnemordet!

(Smeltet)

Elskede Sønner!

Hidtil I vare

Min saligste Glæde.

Ak! naar de venligt smilte, —

At mig Himlen tilgav,

Mit Hierte tyktes!

Dg myrdes skal de nu? —

Hvad har de syndet?

Sever er deres Fader!

See det er Broden! —

De er for mig alt døde,

Thi han, den Niding,

Dem brændemærker. —

Ei hans Skam de dele!

Nu Mod!

(Hun nærmer sig Bøibænken, men standser og siger forfærdet)

Uk nei!

Mine Sønner!

Mine Sønner!

(Kalder ud af Døren)

Clotilde!

Anden Scene.

Norma. Clotilde.

Norma.

Ekynd Dig!

Bring mig hid Adalgisa.

Clotilde.

Hun i Din Nærhed,

Dog i Gensomhed, sværmer.

Hun klager og græder.

Norma.

Gaa!

(Clotilde gaaer.)

J mig hun sig speile;

Saa vil jeg blegne.

Credie Scene.

Norma. Adalgisa.

Adalgisa.

Du kalder mig, Norma?
Hvilken rædsom Blegthed
Dækker Din Kind!

Norma.

Bleg er jo Døden!
Jeg Dig min hele Skam skal afløre.
En Bøn til Dig kun har jeg,
Hør den og opfyld den!
Hvis Medynk fortjener
Min knusende Qual,
Dg den, — som venter.

Adalgisa.

Altting,
Alt jeg Dig lover!

Norma.

Saa sværg det!

Adalgisa.

Jeg sværger.

Norma.

Hør mig!

Jeg renser Lusten,
 Som med mit Aandedrag
 Jeg kun forpester.
 Det er besluttet.

Dog, ei følge mig skal
 De smaae Uskyldige;
 Jeg Dig betroer dem.

Aldgisa.

O, Gud!
 Mig Du betroer dem?

Norma.

Bring Du til Rom dem!
 Ham Du dem bringe,
 Hvem ei Læben
 Kan nævne.

Aldgisa.

Jeg dem skal bringe?

Norma.

Husbond
 Dig tro han vorde.
 Jeg døer og — jeg tilgiver.

Aldgisa.

Husbond?
 Nei, aldrig!

Norma.

Vær Du en Moder
 For disse stakkels Sønner!
 Beskyt dem!

Moderligt Du dem modtage,
 Dem forsvare; Du dem pleie.
 Af! de Intet, Intet eie!
 De for Dine staae tilbage!
 Frihed Du dem ene skænke,
 Frels dem fra hver Trællelænke!
 Skændsel nok leed deres Moder,
 Som for Din Skyld maa forgaae.
 Adalgisa! Du har Høimod,
 Gierne skaaner Du de Smaa.

Adalgisa.

Norma! Norma! mig altid elsket,
 Moder Du stedse være mig!
 Dine Sønner Du bort ei give,
 De og jeg skal hos Dig blive.

Norma.

Tænk paa Eden!

Adalgisa.

Den kan mig fæste

Kun til Dit Bedste! til Dit Bedste!
 Til Sever jeg mig nu skynder;
 Om Din Sorg min Røst skal lyde.
 Han skal angre sine Synder
 Og sin Troloshed fortryde.
 Han skal atter Norma skue,
 Og hans Barm skal saligt lue
 Af den første, hellige Flamme,
 Norma med sit Blik har tændt.

Norma.

Jeg bønfulde?
 Nei, nei, aldrig!

Adalgisa.

Norma! — Jeg beder!

Norma.

Nei! — Intet mere!
 Gaa nu — gaa!

Adalgisa.

Nei aldrig — Af nei!
 See dem, Norma! for Dine Fødder
 Disse smaae, uskyldige Bæsnere.
 Hav dog Medynke med deres Uskyld!
 Kan Din Strængthed ei smeltes end?

Norma.

Ak, hvi flyer Du fra mig, min Styrke?
 Smeltes Hjertet af omme Taarer?
 Skiondt mig Haabet ei mere lyser,
 Hjertet vender dog did igien.

Adalgisa.

Hør dog, af hør dog!

Norma.

Forlad mig nu!
 Du elsker!

Adalgisa.

Anger han føler!

Norma.

Dg Du?

Adalgisa.

Før elsked mit Hierte ham,
 Nu Dit Vensteb mig føler.

Norma.

Ak, hulde Pige!
 Du vilde . . . . .

Adalgisa.

Hvad Dit er Dig giengive.
 Jeg sværger høit: fra denne Stund

Han seer
 Mig aldrig meer.

Norma (Kæmpende med sig selv).

Uk . . . . . Du seirer!
 Dig hellig Trofskaben er.

B e g g e.

Troe til de sidste Dage
 Sammen vor Bei vi vandre;
 Ford! og Din Lyst vi forsage,
 Unde den gierne til Andre.
 Driftig, med Dig ved min Side,
 Skal jeg med Skæbnen stride.
 Ved min Venindes Hierte
 Freidigt mit Hierte flaaer.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Affides Plads i Druideskoven.

Galliske Krigere.

N o g l e.

Er han reist?

A n d r e.

Endnu i Leiren.

De Første.

Stolte Skare!

De Andre.

Saa vis paa Seiren.

Med Skioldeklang og Sang —

De Første med.

Funkler Ornen fra sin Stang.

E h o r.

Den første Snublen os ei forskrækker,

Snart vor Hær er atter fæst;

Snart vor Flok fra Skovens Hækker

Bryder frem med modigt Bryst,

Til den tappre Heltedyst.

Femte Scene.

Arivist. De Forrige.

Arivist.

O, Brødre!

Til Eder haabed

Jeg vist at bringe

Langt bedre Budskab.

Den Helteild, som brænder

I Eders vrede Blikke

Jeg tænkte, vidned Helb —
Dog kom den ikke.

C h o r e t.

Hvad da?
Fra vore Skove
Den forhadte Hovedsmand
So vender
Til Rom tilbage.

Arivist.

En Anden, meget værre
End denne stolte Romer,
Skal Sever afløse.

C h o r e t.

Beed Norma det?
Dg raader
Hun altid end til Fred?

Arivist.

Forgiæves Norma
Jeg søger at udforske.

C h o r e t.

Hvad kan vi nu da?

Arivist.

Mod Skiebnen Panden rynke,
Os adskille,

Dg ei os lade mærke
Med Tabets Storhed.

C h o r e t.

Steds os forstille?

Arionist.

Haarde Vilkaar!

Jeg veed det.

Gaae i Romas uværdige Lænker —
Bittre Skæbne, forfærdelige Skæbne!
Snart skal Gallien sig atter væbne,
Skiule maae vi os dog endnu.

C h o r e t.

Vel! vi os tvinge,

Vi Skiebnen friste.

Fast af Harme

Barmen maa briste.

Arionist.

Holder skiult i Hiertet Breden!

Dysser Roma trygt i Freden!

Hevnen drager vort Sværd af Skeden,

Giennemborer Fiendens Barm.

Skiuler Breden,

Skiuler Eders ædle Harm!

Choret.

Naar til Kamp os Luren kalder,
 Skænker Himlen Seir vor Arm!

(De gaae.)

Siette Scene.

Jrminsuls Lund med Blodstenen.

Norma (strax derpaa) **Clotilde.**

Norma.

Snart jeg ham seer.

Ja! — venligt har mig trøstet
 Min Udalgisa.

Tro, — angerfuld tilbage

Til mig han vender,

Den Kiære!

D, ved denne Tanke

Opklarer sig mit Uasyn,

Dg brat min Sorg forsvinder.

Min Sol gienSmiler;

Som i de første Dage

Den klart oprinder!

(Clotilde kommer.)

Norma.

Clotilde!

Clotilde.

O, Norma,
Et Sørgedub!

Norma.

Saa tal dog!

Clotilde.

Arme!

Norma.

Sig mig Alt!

Clotilde.

Forgiæves græd Udalgisa
Dg bønfuldt.

Norma (opbragt).

Ha! hvor jeg kunde
Paa hende stole,
Den lumste Slange!
Meer skøn kun i sin Smerte
Hun forførte sig viste
For den Falske!

Clotilde.

Nei! hun Høvdingen bønfuldt —
Modløs, bedrøvet, —
Dg bad ham
At opfylde sit Løfte.

Norma.

Og han da?

Clotilde.

Han hvor:

Han vilde hende røve

Fra Altret, — selv fra Guden!

Norma.

O den forvorne Niding!

Ha, min Hævn! forekom ham!

Ja Romerblodet

Strømmeviis skal flyde.

(Hun gaaer hen til Blodstenen og slaer tre Gange paa
Terminfuls Skiold.)

C h o r e t (udenfor).

Skioldet klinger fra Guden!

Synende Scene.

Arriovist. Druider. Barder. Præster.

(Lidt efter lidt fyldes Lunden af Bevæbnede. Norma stiger
op paa Blodstenen.)

C h o r e t.

Norma, forkynd!

Hvi Malmets og Klang fra Terminful,

Hvad er hans Bærsel?
 Hvad er hans Bud til os?

Norma.

Krige!
 Blodbad!
 Nederlag!

Choret.

Dg nys jo bød han
 Fred, og Krig forskiød han!

Norma.

Nei! han fortørnes!
 Drager nu Sværd fra Belte
 Dg siunger Seiersfange,
 I tappre Helte!

Kæmper! Sender, I galliske Skove!
 For hver Teg en Kæmpe saa stærk.
 Romer! Ulv! tør Du hungrig Dig vove?
 Snart Du falder ved Jægerens Værk.
 Styrter! blegner! lad Hevnen forkynde:
 Snart den farlige Leeg skal begynde!
 Hevnen skriger i Luren, i Hornet;
 Romer, fald! som for Leerne Kornet.
 Stæk den Vingen, dens Kløer og dens Hale!
 Romerørn! snart Du falder i Dvale!

Fra Himlens Bue
 For at skue
 Vor Seiers Glæder,
 Guden fremtræder,
 Fra guldklare Stol,
 Som straalende Sol.

Arivist.

Saa feire vi Festen, Norma!
 Lad Offeret falde!

Norma.

Vi det fremkalde! —
 Paa Gudens Blodsteen aldrig
 Et Offer mangled end. —
 Men hvilken Larmen?

Ottende Scene.

De Forrige. **Clotilde** (kommer hurtigt).

Clotilde.

Banhelliget er Lunden;
 Thi nys en Romer
 I en Præstindes Hytte
 Sig ugudelig trængte.
 Men strax man greb ham.

Choret.

Ha, en Rømer?

Norma (affides).

I Guder!

Hvis det var ham.

Choret.

Man hid ham bringer.

Norma (affides).

Ham er det!

Tiende Scene.

De Forrige. **Severus** (indbringes af galliske Strids-
mænd).

Choret.

Ha, Sever!

Norma (affides).

D, nu er jeg hævnnet!

Arriovist.

Forbryderske Fiende!

Hvor har Du vovet

Dette Hegn

Boldsomt at giennembrøde?

At ægge Irminsul til Hævn?

Sever (stolt).

Ha, dræb mig!

Men ei videre spørg mig.

Norma.

Jeg skal ham fælde!

Tilbage Hver!

Sever (studsér).

Du altsaa?

Norma!

Norma.

Ja, Norma!

(Stiger ned af Stenen.)

Choret.

Drag flux den hellige Daggert

Til Hævn for Guden!

Norma.

Ja . . . . . jeg skal!

(Hun standser.)

Choret.

Du skielver?

Norma (affidés).

Ik nei! jeg kan ei!

Choret.

Du dvæler?

Sig, hvi Du tøver.

Norma (affides).

Jeg Medynk føler end.

Choret.

Medstød ham!

Norma.

Nei . . . . . først maa jeg erfare
Hvad Navn har den Præstinde,
Som han besøgte.

Maaskee hun er uskyldig,

Maaskee deelagtig

I denne Brøde. —

Tilbage træder!

Choret.

Hvorfor dvæle?

Sever (affides).

I Guder!

(Arionist og Choret forlade Scenen.)

Tiende Scene.

Norma. Severus.

Norma.

I min Magt nu
 Er Helten kommen.
 Jeg affiger strax Dig Dommen,
 Døden vinker.

Sever.

Til den før mig!

Norma

(Kæmpende med sig selv).

Nei . . . . . jeg kan ei!

Sever.

Du dvæler?

Norma.

Hør mig!

Bed Din Gud — Dine Sønner spæde —
 Med Dit Syn ei meer at glæde
 Adalgisa, Du mig sværge!
 Da Din Død jeg skal afsværge,
 Da jeg atter Dig Livet skænker;
 Og aldrig meer
 Du Norma seer. —
 Sværg nu!

Sever.

Nei!

Da var jeg Niding.

Norma.

Swærg mig Eden!

Sever.

Langt heller døe!

Norma.

Jeg er døv for Dine Bønner.

Denne Daggert . . . . .

Sever.

Ei Skræk bebuder.

Norma.

See dens Blink!

Den først skal træffe Dine Sønner!

Sever.

O evige Guder!

Norma.

Over deres Hoved svæver

Staalet, som i Haand jeg hæver.

Endnu ei de veed af Nøden,

Men snart vies de til Døden!

Ha! . . . . . Et Stød blot! . . . . . At være Moder

Ophørt har jeg — med Hævnens Lyst!

Sever.

Ha, Du Grumme! Din Hævn at mætte,
 Stød Din Daggert i Faderens Bryst!
 Stød mig ned kun!

Norma.

Jeg Dig?

Sever.

Lad mig blot alene bøde!

Norma (vild).

I Alle skal bløde!
 Stolte Romer! snart Din Skare
 Synker for den samme Fare.
 Og Udalgisa! . . . . .

Sever.

Hvad hun?

Norma.

Troløs har hun Løftet givet.

Sever.

Nu vel, Du Grumme?

Norma.

Udalgisa mister Livet!
 Ja i Flammen hun maa døe.

Sever.

Ha, berøv — berøv mig Livet!
Skaan en huld, uskyldig Mø!

Norma.

Ei Dit Ord, Troløse! bedaarer;
Jeg Dit Bryst — i hendes saarer!
Nu mig glæder hendes Smerte
Og Dit sønderknuste Hierte.
Ha, Forræder, skielv, nu skielv!
Ulyksalig — som jeg selv!

Sever.

Ik mit Mod har Du mig røvet.
See jeg knæler, knust i Støvet.
Lad mit Blod dig Hævnen føle,
Men lad Uskyld den ei føle!
Kan det ei Din Harm formilde?
See, jeg offerer Dig mit Liv!
Men den Yndige tilgiv!

Norma.

Ha, Forræder! skielv nu, skielv!
Ulyksalig som jeg selv.

Sever.

Skaan Uskyldigheden selv!

(Nærmer sig hende.)

Ræk mig Din Daggert!

Norma (misforstaaer ham).

Du vover?

Tilbage!

Sever.

Din Daggert!

Norma (raaber).

Til Hielp, Druider!

Alle Kæmper hidiler!

Elleve Scene.

Uriovist, Druider, Barder, Kæmper (komme).

Norma.

Endnu et Offer
 Bringer jeg Eders Brede;
 Thi en Præstinde
 Har sig forsyndet,
 De hellige Løfter sveget;
 Forraadt sit Fædreland,
 Sin Gud har hun fortørnet.

C h o r e t.

Hvilken Brøde! hvilken Skam!
Hvo er den Frække?

Norma.

Dyptabler hurtigt Baalet!

Sever.

Lad dig formilde!
Norma, tilgiv!

C h o r e t.

Nævn hende!

Norma.

Saa hører!

(Affides efter en indvortes Kamp)

Nei, Uskyld

Jeg vil ei dræbe Dig!

Jeg selv har syndet.

C h o r e t.

Nævn os

Den Frække!

Sever (bedende).

Ik, siig det ei!

Norma (lægger Haanden paa sit Bryst).

Her er hun!

C h o r e t.

Du, Norma?

Norma.

Mig er det.

Antænder Baalet!

C h o r e t.

Ha . . . . . jeg forfærdes!

Sever.

Har jeg det hørt?

C h o r e t.

Du Synderinden?

Sever (bevæget).

Å! troer det ikke!

Norma (med Høihed).

Norma

Ei lyver!

C h o r e t.

Ha rædselsfuldt!

Norma (bevæget til Sever).

Nu skal Du kiende,

Naar Timen kommer,

Du grumme Romer!

Den, Du forstødte,

Troløs for Andre.

Nu skal vi vandre,
 Hvor jeg Dig mødte,
 Den samme Vej!

En Gud, en Skiæbne
 Styrker i Nøden;
 Med Dig i Døden
 Den mig forbinder.
 Tro Du mig finder!
 Vi staae ved Maalet.
 Med Dig paa Baalet
 Jeg svigter ei.

Sever.

Ak! altfor silde
 Jeg ret kan fatte,
 Jeg veed at skatte
 Dig, høie Qvinde!
 Du vor Veninde
 Hoimodigt redder
 Paa Gravens Bredder
 Fra grusom Død.

Vi gaae tilsammen!
 Vi dele Flammen;
 Sit Liv forlise

Ei Udalgise!
 Det soner Skammen.
 Riekt vil jeg synke.
 Ingen os ynke!
 Endt er vor Nød.

Norma (til Choret).

Jeg er Forbrydersken!

Arionist og **Choret**.

D, vend tilbage!
 D, tving Din Læbe!
 Din sølvgraa Fader
 Ei grum Du dræbe.
 Siig, at Du talde
 I Feberdrømme!
 Vi ei fordømme
 Dit Raseri!

Norma (til Sever).

Sig Himlen hvælver
 Høit over Flammen.
 Mand, vær ei svag!

Sever.

Vi døe tilsammen
 Vor Bryllupsdag!

Choret.

Skøndt han har hørt det,
 Ei truer Guden
 Med Lyn og Torden,
 Med Stormens Tuden.
 Det os beviser,
 At uden Harm
 Han skuer, Arme!
 Dit Raseri.

Norma, tal!
 Norma, undskyld Dig dog!
 Tie ei!
 Forklar Dig for os!

Norma (rørt til Sever).

Himmel! mine Sønner!

Sever.

Usalige!
 O Smerte!

Norma.

Ja — vore Sønner!

Sever.

I Guder!

C h o r e t.

Norma Forbrøderfken?

Svar os!

Norma.

Ja!

Meer end Ordet kan udtale.

C h o r e t.

Skændige!

Norma (til Ariovist).

Du hader mig?

Ariovist (med Afstø).

Biig fra mig!

Norma.

Du mig foragter?

Ariovist.

Ha, hvilken Qual!

Norma (sagte til Ariovist).

Seg et Moder!

Ariovist.

Moder!!

Norma.

Tving Breden nu!

Clotilde

Benligt dem pleier.

Vær Du dem Fader!
 Frels Du dem,
 Beskyt dem
 Mod Sværmens Had!

Uriovist (forbittret).

Nei, aldrig!
 Bort! bort fra mig!

Norma (med Smhed).

O, Fader! Fader!
 Farvel, farvel!

(Kaster sig for hans Fødder.)

Sever (affides).

Mod nu i Død!

C h o r e t.

Ha, Skændselsnød!

Norma (til Uriovist).

Nei, Du vil ei opoffre dem,
 For deres Moders Brøde!
 Blomsten i Morgenrøde —
 O, lad den spire frem!
 Glem ei, de stamme ned fra Dig!
 Og kan Du ei tilgive mig —
 O, Fader! had ei dem!

Sever.

Hun har ham rørt!

Norma.

Fader! Du græder?

Græder og tilgiver?

Ja, Du tilgiver!

Den Trøst mig bliver.

Til mig Du smiler?

Nu fikkt jeg iler.

Jeg vil ei mere!

Med stille Taal

Brat jeg bestiger

Freidig mit Baal!

Arriovist (omfavner hende).

Ja, Du Fortabte!

Jeg Dig tilgiver.

Mit Barn! min Datter! —

Åh, hvilken bitter Smerteskaal!

Sever (affides).

Udalgise blev frelst!

(Til Norma)

Saa kom, saa kom!

Bedst er vor Skaal —

En Romer stiger
 Kækk selv paa Baal!

C h o r e t.

Græder, beder! vi ei røres.

Synderne til Baalet føres.

Tag Præstindens Krands af Panden!

Tænd den anden

Krands af Ild!

Norma.

Du mig tilgiver?

Ariovist.

Jeg Dig tilgiver!

Norma.

Den Trøst mig bliver

Du mig tilsmiler!

Jeg freidig iler

Med Trøst og Taal;

Ta! jeg bestiger

Modigt mit Baal.

Ariovist.

O Qual! O Datter!

O bittre Smerteskaal!

C h o r e t.

Tænder Baalet!

Arivist.

D min Datter!

Norma.

Farvel, Fader!

Arivist.

Farvel, Datter!

Sever.

Jeg med Dig forbunden atter

Gaaer i Døden.

Efter Nøden

Samles vi!

C h o r e t.

Tænder Baalet! og ved Døden

Kenses Lunden, sones Brøden.

Himlens Hævn med Straffen er forbi!
